

Храбрѣя таралежъ

Златка и Стоянчо сѣ дѣца на заможни родители. Тѣ живѣхтѣ въ единъ малъкъ градецъ. Иматѣ си хубава къща ерѣдъ града. Златка е ученичка въ III отдѣление, а Стоянчо — ученикъ въ IV отдѣление. Край тѣхния градъ тече хубава рѣчица. На три километра вѣтъ отъ града, край рѣката, Златкини иматѣ хубава градина съ много и различни овоцни дървеса: зарзалии, сливи, круши, ябълки, орѣхи и др.

Златкинъ дѣдо е старъ човѣкъ — на 50-55 години. Той живѣе постоянно въ малката къщица, построена до градината за да пази овошкитѣ и да нарежда слугитѣ да обработватѣ земята.

Ехъ, че е хубость въ тази градина! Особено лѣтъ и есенъ кога зрѣхтѣ плодоветѣ.

Златка и Стоянчо всѣкой день отивахъ въ градината за разни работи и да си пооткъсватѣ ту круши, ту зарзалии, ту праскови, а найчесто хубави ябълки.

Стоянчо, съ позволение на дѣда си, се качва на нѣкоя ябълка, позатърси единъ клонъ и земята се посипва съ зрѣли ябълки; а Златка събира ли-събира! Чудо! . . .

Единъ день Златка и Стоянчо, слѣдъ като си набрахъ ябълки, излѣзохъ да се порасходѣхтѣ край градината. Бѣше привечерь. Изведнѣжъ нѣщо сиво рошево, прѣтърча прѣдъ тѣхъ и се мушнѣ въ една трѣнка.

— Ахъ, какво ли е това?! извика уплашено Златка.

— Млъкъ! отговори Станчо. Това е таралежъ. Я чакай да го уловимъ да ни поиграе.